

Déjà vu

Ratkomiseni alkoi jo esihistorian hämärissä, kaukana 60-luvulla, kuten olen jo monesti kertonut. Silloin ristikot olivat köyhässä maalaiskodissa harvinaisia ja kilpailijana oli oma äiti. Meille tuli vain kaksi lehteä, joissa oli ristikko, Apu ja Satakunnan kansa, eli kaksi ristikkoo viikossa. Tarjonta oli hiukan suppeampaa kuin nykyisin.

Koska ristikot olivat niin harvinaista herkkua, oli aina suuri ilon aihe, kun löysi jostain vanhoja lehtiä ja niistä ratkomattomia ristikoita. Naapurimme rakentamaton ullakko oli aarreaitta, sahanpurujen seasta löytyi vanhoja Seuroja, lähinnä 50-luvulta ja jännityksellä aina selasin esiin ristikkosivun.

Vietin joskus tunteja siellä ullakolla luke-massa novelleja (niitä oli paljon sen ajan lehdissä) ja ratkoen niitä ristikoita. Siihen aikaan Seurassa oli pääasiassa höyryristikoita, samanlaisia kuin tämän sivun keskimmäinen tehtävä. Niiden avulla oppi paljon synonyymeja, joista toden totta on ollut apua ristikkouralla.

Oppikouluaikana mukaan tulivat Jerry Cottonin ja Suosikin ristikot ja joskus harvoin oli tarpeeksi rahaa ostaa Tasku Ristikot, joka taisi olla halvin silloin myytävistä ristikkolehdistä. Kaikkialla, missä

vain sain käsiini lehtiä, etsin ristikoita ja se tunne, jonka koki aina kun näki jossain tyhjiä ruutuja, oli auvoisa.

Kun liityin Sanaseppoihin, ristikkomaailmani puhkesi kukkaan. Ristikoi- ta oli käsillä ihan eri määriä ja ristikkoihmisiä – heitäkin tuli aina uusia. Joka tapaamisessa joku nimi ja ihminen liittyivät toisiinsa. Silloin tutustuin myös ensimmäistä kertaa kimpparatkontaan.

Joidenkin, esim. Päivin Heinolasta, kanssa olemme tosi hyvä pari. Isommalla porukalla ratkoessa oppii jakamaan ajatuksiaan koko ajan, muuten ratkonta jää junnaamaan. Mutta kimppassakin ratkoessa tyhjät ruudut kiehtovat, ovat aina viekoittelevia.

Se tunne on edelleen olemassa, tuhansien ja taas tuhansien ristikoiden jälkeen. Innostus, kun postiluukusta kolahtaa lisäkki, joku Pelikaani, Sanaseppo. Tietää, että taas on edessä monia, monia päänvaivan tunteja ja päiviä, hakemista, miettimistä, kokeilua, kaverille rimpauttelua. Onnea.

Näinä aikoina me kaikki tarvitsemme jottain tuttua ja turvallista, johon nojata kotona kököttäessämme. Minulle ne ovat kirjat ja ristikot ja onneksi kumpiakin riittää. Toivottavasti tuo tuttuuden tunne ei koskaan katoa ja jaksan aina iloita tyhjistä ruuduista odottamassa täyttäjäänsä.

Ratkomisen iloa kaikille.

Riitta Rustari

Lähetäkää ristikkoihaisia kysymyksiä ja mielipiteitä osoitteeseen kysymys@ristikkoakatemia.fi

Ristikkoakatemia Facebookissa:
www.facebook.com/groups/ristikkoakatemia/